

Els Tres Reis vivien en terres molt remotes. Als seus regnes sempre hi havia pau, i eren molt respectats pels seus veïns. Els Tres Reis es coneixien de tota la vida, i s'estimaven. Més que amics, eren com germans, i si un no era feliç o estava amoïnat per alguna cosa, els altres també patien.

El rei més vell es deia Melcior; tenia la barba blanca, unes celles gruixudes i uns ulls petits i foscos. Li deien el rei Blanc. Era prudent, parlava poc i, de tots tres, era el més savi. Gaspar era ros, tirant a panotxa, i sempre estava als núvols. Li deien el rei Ros, i era tendre com un nino. Baltasar era el rei Negre; era més alt que els seus companys, més ample d'espatlles, més alegre i tenia més ganes de riure.

Un dia que els Tres Reis jugaven a bitlles a les planes sorrenques del Ros —guanyava, i de molt, l'equip del rei Baltasar—, els va arribar la notícia que havia nascut el fill de Déu.

—Hi hem d'anar! —va dir Melcior.

—Ara mateix! —va aplaudir Baltasar, que era molt criaturer.

—Abans no es faci fosc! —va reblar, prudent, Gaspar.

I van deixar els jocs amb què passaven la tarda decidits a visitar-lo de seguida, ara, petit, acabat de néixer, que és quan els nens fan tanta gràcia.

